

317

Източник
документа

ДОБРОТО ОРУЖИЕ.

ЗАПАЛКИТВ

9 година.

35 лекции на общия скупление класъ, държана
на 23.IV.1930 год. Изгрѣвъ.

2

Отче нашъ.

Размнителни върму мира.

Ще прочета 75 псаломъ. Има работи, които не остават въ свѣта. Ако нѣкой въ наше време напише единъ псаломъ не зная, какъ би го написалъ. Сега ако би израсналъ рогъ на главата наби ще го считатъ нѣщо нѣформално. Ако е ученъ човѣкъ да му израсне рогъ на главата, какво ще кажете? Значи рогътъ е жици едно ерѣдство за защита, за почитъ на члвото. Постъ казвате: не знаемъ, какво нѣщо е рогътъ? Ако питашъ единъ волъ, той разира по-добъръ ползата отъ рога, шкѣлкото единъ човѣкъ. Казва: иещъ никакви рога не ми трѣбватъ. Българитъ иматъ една поговорка, казватъ: кого направи това, рога израснаха ли ти? Ние не виждаме на всички хора, на които има е провъвѣло, рога да сѫ имъ израснали. Значи прѣносенъ единъ е, когато се говори за рога.

Всички трѣбва да имате поне нѣкакъ основни идеи, които да сѫ строго опрѣдѣлени. Заприимѣръ въ таденъ случай вземете думата Любовъ, какво синачава? Принципално, когато кажешъ, че трѣбва да имашъ Любовъ, ни най-малко не показва, че трѣбва да обичашъ въ обикновенъ смисълъ. Щомъ като говоримъ въ основенъ смисълъ за Любовъта, подразбираме друго. Питамъ едно дѣте: ти майка имашъ ли? Да признаешъ Любовъта, значи да признаешъ, че имашъ майка, която те е родила. Казвате: какво е любовъта основно. Казва: трѣбва да сѫда мѣдъръ човѣкъ, това значи да признаешъ, че имашъ баща. Питамъ втория въпросъ? Защо трѣбва да правя добро? Да се тури една основа. Казва: какъвъ смисълъ има да се прави добро? Добро човѣкъ не може да прокопаса да признаешъ, че ти си се родилъ и че ти си добъръ, то е единъ и сѫщъ процесъ. Злото въ свѣта това е да се унищожи раждането. Доброто това е начало на живота. когато ти се раждашъ. Затова трѣбва да сѫдешъ добъръ, понеже си се родилъ. Тогава доброто въ тебе, ко то ти не развивашъ своето добро, не може да проявимъ лъбовъта, понеже лъбовъта е вложила свойъ качества по закона на наслѣдствеността въ доброто. Багата - мѣдростта и той е вложилъ свойъ качества въ доброто. Вие не можете да проявите лъбовъта, не можете да говорите за нея, цонъ не сте родени. Като не си роденъ, за лъбовъ не може да говоришъ. Като не си роденъ за мѣдростъ не може да говоришъ. Доброто, за да се извѣрни, трѣбва да има свотийна. Лъбовъта сама по себе си, тай както я разбираеме доброто само по себе си не може да прояви свѣтина. Слѣдователно, въ

въ свѣта трѣбва да дойде процесът на истината. Истината всѣкога това е братът икакъв на човѣка. Когато ти говоришъ, че братъ нѣмамъ, ти трѣбва да разбирамъ истината. Единствениятъ братъ, който може да те защитява, това е истината. Слѣдователно, да искочи една идея, че ти имашъ единъ братъ, който може да те ръководи въ живота. Този братъ, който ти носишъ на ръцѣ, той не е братъ, това е товаръ. Слѣдователно, говоримъ за товаръ, когато имашъ единъ братъ, който трѣбва да носишъ на ръцѣ. Това не е никакъвъ братъ. Братъ е истината на човѣка. Ако нѣмате тази основна иднина идея, казва: истината ще ви освободи. Братът може да ви освободи, той може да ви подигне, всичко може да направи. Слѣдователно, истината въ дадения случай е за предпочтане. Тя е, която освобождава. Познанието въ свѣта седи въ злото. Ти не може да познаешъ нѣщата, не може да познаешъ нѣщата въ тѣхната основа, ако нѣмашъ доброто, ако нѣмашъ сестра. Чрѣзъ сестрата ще опознаешъ нѣщата, разбиращъ смѣла на живота, трѣбва да имашъ сестра. Нѣмашъ ли сестра, ти си невѣжа. Безъ доброто човѣкъ е невѣжа. Казва: не искахъ да разбера смисала на живота. Какъ ще разберемъ, нѣмашъ сестра. Та казвамъ: ако вие нѣ любовта не разбере Бога, вашата майка, дѣто ви е родила, дѣто излъзвло доброто; ако вие въ мудростта, не разбере Бога, отъто излъзла истината, тогава нѣмате основно разбиране. Нѣкой казва: че се роди човѣкъ и че човѣкъ, който е роденъ въ доброто, той никога не умира. Казватъ: не съгрѣшавай, значи не оставай доброто! Домъ оставишъ д брото, това е учиране. Не говоря за смъртъта. Смъртъта е една прѣмина. Хората иматъ смърть, но то е подобие. Има смърть, отъ којто всички тѣлъва да се пазите. Да изгубишъ доброто въ себе си, значи да си изложенъ на закона на смъртъта, на прѣмынитъ.

Представете си, че вие имате идеята 1. Отъ колко части е съставено числото 1. Въ природата единица какво представлява. Нѣкой пъти започнете съ тия числа, които съществуватъ. Имате единъ пръстъ, да кажемъ първия пръстъ. Отъ колко съставни части е съставенъ единъ пръстъ. Той е съставенъ отъ три съставни части. Ако вземете човѣшката ръка, отъ колко части е съставена тя? Имате китка, кости до лакета и кости до рамото. Имате една китка, тя отъ колко части е съставена? Имате $5 \times 3 = 15$. Числото 15 показва промъните въ човѣка. Числото 15 показва разкладанията. Имашъ убѣждение или въ доброто или въ злото, или въ искходица станетъ, или въ възходяща степень. Домъ започва разкладане, това е числото 15. Имашъ единъ навикъ да пиянствуваши. Заражда да се желание, разкладаш се, казвашъ: трѣбва да пия. Числото 15 започва да се разклада. азъто отъ дѣ излиза навикъ? Ако твоята дѣсна ръка не вземеше

тази чаша, постоянно да поднасяш към устата, ти би ли се научилъ да пиешъ ако нѣмаше тази рѣка, този посрѣдникъ да взимашъ чашата? Погледнешъ съ очите си червенъ цвѣтъ, този членення цвѣтъ на виното, който лѣже човѣка. Виното казва: въ мене има животъ, ако ме пиецъ, смѣлъ ще станешъ, рѣшителенъ. Издѣйствително донѣкѫдъ е право. Човѣкъ, като пие една чаша, колкото и да е спадналъ духомъ, сде се подигне. Щомъ пие 2, 3, 4, 5, 10, 100 чани, понеже животътъ дойде въ него, веднага плодътъ узрѣе, натегне главата. Като пие заспи. Спането е процесъ. Казва: това лѣте, което не е господарь на себе си да се влада, да го приципни, туритъ го въ лилката. Заточва този процесъ на спането. Слѣдѣ като се сбуди, който отъ васъ е билъ пияница знае, той се сбужда отъ глава болие. Нѣма нѣкой отъ васъ, който да не билъ пияница, нѣма нѣкой отъ васъ, когото да не го болѣла главата. Става ферментиране на известни останки, един утайки. Нѣкой пътъ разумниятъ животъ иска да освободи човѣка. Пияниците изобщо иматъ навици, рѣката трепери, той не може да поднася чашата до устата. Докато иде до устата, се разлива. Той изиниля единъ начинъ, какъ да пие виното. Казва: този дяволъ откѫдъ влѣзалъ. Ирича дяволъ, че не може да пие. Той вземе съ едно виже вѣрже и нѣкакъ чашата, прѣкара коне а прѣзъ дѣсната рѣка и съ лѣвата кърпа вижето докато анате дойде до устата. Тази рѣка, която трепетри казва: стига вече, не може вече, опасна е тази работа. Той свѣрзва и пие. Трѣба да се освободите. Щомъ се говори, вие разбирате нѣщата лично. Казвате: азъ нѣмамъ този порокъ или нѣмамъ тази добродѣтель. Добродѣтельта и порокътъ съ много кратки прицесни. Ти може да нѣмашъ нѣкой порокъ, но този порокъ може да те засѣгне. Нѣкакъ си, може да има една лоша мисълъ прѣзъ ума ти. Сега да възмемъ единъ примѣръ да приведа. Единъ синъ описва майка си, казва: досега азъ мисълъ, че майка ми е не е единъ типъ на егоизъмъ, но е по-религиозна. Има нѣщо ломо въ нея. Той ми разправя: отъ тукъ трѣгвамъ за Княжево, нахвамъ се въ трамвай, искамъ да седнемъ на една пейка, гледамъ единъ гребенъ отъ една жена тамъ. Тя вее гребена, скри го. Отиватъ нѣкѫдъ при нѣкой бѣленичовѣкъ, тя на своя нижъ, който е боленъ изважда гребена и го тури на главата. Той вади закличиши отъ туй, че майка му е постилобива, казва: ти какво мислите? Азъ цѣхъ да оставя гребена, понеже е платенъ билетъ. Майката иска да послужи на грѣбена, казва: слате на гости у насъ, имаме единъ боленъ да послужимъ нѣщо. Сега синътъ скди майката. Слушай казвамъ: да ти кака едно нѣщо. Азъ виждамъ твоето ухо и нейното ухо много си приличатъ. Каквото е ухото на майка ти, таково съ и твоето. Ти никого приличашъ на майка си. Понеже приличашъ, виждамъ своята погрѣшка въ нея, ти си сищия; туй, което майка ти го

прави и ти го правишъ. Той вижда гребена, който малката вижда, но той ще за-
дигне не единъ гребенъ, но 20 ще тури подъ палтото. Казвамъ: често, когато иже
виждамъ, че нѣкой задига гребена, иже може да направимъ повече отъ него. Хри-
стосъ казва: "Ти виждашъ съчицата въ окото на брата си,..." Щя дойдешъ до то-
това заключение, дали твоето което е съчицата въ окото на брата си, ... "Щя дойдешъ до то-
тирашъ една погрѣшка, трѣбва да знаешъ, че и ти имашъ това и ти си разполо-
женъ да направишъ съчицата погрѣшка. Ако твоето съзнание не е будно, ще попад-
нешъ на много по-големи погрѣшки. Който сяди другитѣ, туй, което имашъ въ
умъ, виждашъ едно прѣстъпление, ти си подложенъ на изкушение. Та казвамъ: трѣ-
бва разбиране на иѣцата.

Казвамъ въ чаша десетична система на колко дѣлътъ единицата? Спор дѣлътъ на 10 части. Да кажемъ една единица, единъ левъ, ако се раздѣли на десетъ частъ, колко има? Какво е прѣимущество на десетичната система. По-лесно става съкращението. Питамъ: защо природата е направила този прѣстъ на три. То е видимата страна. Прѣстътъ тъй както е на-
правенъ съставлява чисто умствения свѣтъ на човѣка. Мощното въ човѣка, това
съхъ неговите прѣсти, защото оборимирането на прѣститѣ, показва оборимирането
на неговия умъ. Тогава първото падъление на прѣста представлява Божестве-
ното, второто-духовния елементъ, другото-въ умствения свѣтъ, то е ~~материалното~~
материалното. Прѣстътъ има три съставни части. Третата частъ представлява
истината въ умствения свѣтъ, съ която може да манипулиращъ, да си служимъ.
Послѣ формитѣ, които трѣбва да обрасуване, съдѣтъ това съдѣржанието, което
трѣбва да власимъ, витѣ въ всяка една мисъль. Ако ти си тази материя,
която имашъ не може да се справишъ, ако ти не знаешъ законите на формата,
ако не знаешъ онзи законъ, по който
мисъль, не може да бъдешъ човѣкъ на
значи да проектиранъ една своя мисъль? Една мисъль може да проектирашъ, как-
то нѣкой проектира една граната. Болитѣ на Сой (кото полъ, голъмитѣ и малки-
тѣ оръжия, то е първиятъ прѣстъ. Послѣ турятъ снаражение въ тия гранати, зат-
варятъ се отгорѣ, запалватъ се съ запалка. Веднага първиятъ прѣстъ прати съ
своята ненебъ сила. Каква полза има отъ граната, когато падне. Слѣдователно,
по сѫдия начинъ, ти може да изпратишъ своята мисъль, но трѣбва да разбиращъ
законите. Да се помолимъ на Господа да направи еди какво си. Много голъми
претенции имашъ. Ти си се огорчили, че Господъ не те послушалъ. Ти спирашъ
Господа, Който се занимава съ много велики работи, да се занимава съ мало-
важни иѣци. Име имамъ голъми претенции. Единъ си те обидилъ, ти си пратилъ

одна именъ , но ти е отговорено, казваш: нѣма ли Господъ въ съта? Ако ти дадеш едно заявление на единъ сѫдия, най-малко ще вземе 2,3 мѣсѣца, докато назначи дѣлото. Ти, ѵомъ изпратиш едно молитва къмъ Бога, искаш веднага да ти отговори. Ти си рѣшилъ сѫдбата. Щомъ искаме Богъ да даде сѫдба, ние сме осудили, искаме Господъ, като сѫдебни пристави да изпълни єждбетъ рѣшеніето. Казвамъ: той и обиди. Азъ съмъ рѣшилъ, че той и обиди, Господъ нѣма ли да накаже, да тури въ исполнение присъдата? Казваш на Господа: азъ го осъдихъ, ти ще го накажешъ. Господъ казва: азъ го пратихъ, пѣкъ ти ще го осудишъ. Питамъ: какви понятия има тия? Ако ти имаш божество и правишъ своето божество слуга, какво божество е то. Това не е вѣрую, това е безвѣрие, което сѫществува у хората. Всички хора съ формални безвѣрници. Тъ направили Господа слуга.

Казва: не знаемъ какво прѣстъпление направи, че го туришъ въ затвора. Щомъ ти си господарь, определишъ живота, си само, имашъ нужда отъ Господъ. Ние казвамъ: искаме нужда отъ единъ здравъ слуга. И всѣки единъ отъ васъ цѣнилъ Господа да му помага. Такива разбиранія не подигатъ човѣка. Даже най-добрите отъ васъ, ѵомъ се разгървите, казвате: какъ не ни е чулъ Господъ? Не ти трѣбва да имашъ една свещена идея: основа, което Богъ прави въ ума да не туришъ никакво противорѣчие, или че може да има противорѣчие въ Неговия характеръ. Ти вѣрими като гози бѣлгариинъ, на които майката взела гребене. Понеже ти си излѣзъ отъ Бога, ако у Него има прѣстъпление, ти тебе ще има още повече. Тогава ти си още по-голямъ прѣстъпникъ. Значи вие се абстрахирате отъ Бога казвате: въ него има неправда. Вие сте правици, едно божество отънъ, святъ човѣкъ. Ето какъ виляємъ една основа въ нашите разсѫдения, една философия, която не почива на здрава основа. Това е една лъжа вътре. Послѣ, когато ние изнасяме тия истини, ние взимаме сегашния животъ. Сегашниятъ животъ въ даденъ случай е най-добриятъ животъ, който имаме. Но този животъ не е идейниятъ животъ, който може да имаме.

Допуснете сега азъ прѣстъпамъ като единъ ученичъ, поставимъ числата 1560 . Каквъ знакъ да имъ туришъ? Съберете ги сега! 4.5
 1786
 1999 5 се повторя два пъти. Ако ги взмете на физическото
 5345 поле, това съмъ известно количество. Каквъ смисъ има въ събирането на тия числа. Може да съберете, че то е единъ резултатъ. Прѣставете си, че 5435 килограма вино двадесетъ годишно, тогава азъ давамъ по единъ килограмъ на 5435 души, размѣръ имъ се главата. Разбирасе, ако това е вино, колко бѣщи му трѣбватъ. Петь бѣчи. Всѣки единъ навикъ е такъвъ законъ, всѣки навикъ въ човѣка се образува известно вещество, течностъ. Щомъ се

образува една течностъ, тръбва да направишъ една бъчва. Ти си заставенъ да направишъ една бъчва. Щом направишъ бъчвата, ще направишъ единъ грездей. Зас авенъ си да направишъ тий нѣца. Слѣдъ това тръбва да туришъ бъчвата въ една изба. Колко струва двадесетъ водниото вино? Единъ килограмъ струма да кажемъ 100 лева. Сега азъ прѣврѣцамъ 5435 въ звонкови. Но, за да ги повѣрнемъ, на колко хора ќе раздрусанъ ѿзоветъ. Даденъ на единъ човѣкъ единъ килограмъ, казва: много хубаво, отлично вино. започватъ да разгласяватъ, слѣдъ като разгласятъ, ще имашъ 5000000 лева. Но съ тия 500000 какво ще направишъ? Тия пари, ако искашъ да се излавишъ отъ тѣхъ, тръбва да направишъ или църква или училище. Съградишъ ли си домъ, купишъ волове, рало и т.н. — нещастие то винаги ще върви подиръ тебе. Всичкиятъ нещастия, които кармически се натрупватъ, тѣ си се отъ такива числа. Забѣльзвамъ при възпитанието, иконо-

Запримиъръ азъ забѣльзвъ мъ при възпитанието на единъ човѣкъ, понеже иж правя, опитъ . . . съмъ най-първо тръбва да има съзнание. Будниятъ човѣкъ никога нѣма да прѣдизвика една иенаврѣмenna реакция ~~и~~ всичкиятъ реакции сапочватъ отъ малки работи.. Да кажъ иб. нѣкой вземе кибрите и носи. Драсне една клечка, играе си, но играта е опасна работа. Прѣдставете си, че вие сте въ единъ друженъ класъ, искате да осветите мястото, току драснете по невнимание възъсъ въ барута, вие ще хвѣркнете въ въздуха. Вашиятъ езикъ е пъленъ съ такива драсквания. Всъко едно чувство по нѣкой путь може да се запали така и благородните, че иж нѣкакъ иного отъ вашите клѣчки не се палятъ. Благодарете, че много отъ думите не се палятъ. Ако се плятъ отъ нещастие не може да се освободите. Пропорциите са такива, че приблизително на 1000 думи, които иззвате, клѣчките са започватъ. Слѣдствиe на този законъ, нѣкой неученъ сокъ нѣма, тукъ не се отнася до въсъ, понеже сте възпитани, но въ съната съмъ правилъ свойте наблюдения, нѣкой майка казва на сина или да окупчесъ, или да осмѣйте, се ще му каже нѣщо. Нѣкой путь майката, като каже, не се минава иного и каквото каже, става. Нѣкой путь съмъ денъ, каквото майката каже, става. Казвамъ: колко човѣкъ тръбва да биде внимателенъ въ своя умъ, може да минатъ много имена. Всъка една имена не се скваща. Благодарение, че купитъ си овложими, че дойде единъ сънъ, когато половината ще се палятъ. Ако всъка клѣчка се пали, ако започнатъ всичкиятъ клѣчки да се палятъ, когато клѣчките на кората започнатъ да се палятъ, тогава ще дойде сѫдътъ на-жерате съмъ. Кой какъ драсне, ще се запали. Тогава Ѹомъ се палятъ клѣчките, свѣтъ ще се запали. Тогава всичкиятъ хора, като драснатъ прѣвъ деня 1000 клѣчки, или да тушиятъ по сто клѣчки всъки единъ човѣкъ като запали, колко милиона

правятъ 500 милиона по сто колко правите? Три билиона и 600 милиона клѣтки въ човѣка, тия клѣтки си разумни, ако ги накарате всѣка една да запали по една кибритена клѣчка, не по сто, ако само по една запалиятъ, тъ сѫ три билиона и 600 милиона. Знаенъ икаква енергия ще образува. Ние съвременнитѣ хора разрушаваме себе си отъ палснето на иного клѣчки. Голѣмъ разходъ ќе туй. По една клѣчка запалинъ, донде сидението при ставъ на природата, казва: за какво сѫме този голѣмиятъ разходъ? Казвато: нали ния сме свободни! То е друго. Въ дадения случаѣ ти имашъ нужда само отъ една клѣчка, ти запалишъ Три билиона и 600 милиона клѣчки, иакъ ќе оправдаешъ този разходъ? Излишенъ разходъ съ. Въ рания умъ се заражда смъртнине. Въ вашия умъ се заражда смъртнине и вие запалите при билиона и 600 милиона клѣчки, зада, в дите това смъртнине за служкова ли да запалишъ толкова клѣчки, за да видишъ едно смъртнине. Разбирашъ такава иллюзия да направите, когато иде нѣкой ангелъ отъ небето. Но да запалите толкова клѣчки за една дръпава ци аика, каквъ смисълъ има?

Та казвашъ при сегашто самовъзпитание трѣба да имате една на основна мисълъ. Въ новото възпитание не че ние сме светии, по правилата, по които хората живѣятъ ние сме сретни, по правилата на грѣшилъ свѣтъ сме светии, въ коя и да е црква авъ Сихъ ви туримъ за с етик. Онъзи свѣти въ прѣквата не съж по-добри отъ насъ. И вие може да станете такива светии. Тия светци иматъ сила въ себе си. Може да свѣтишъ запалишъ си се. Ако искате да служите на Бога, ако искате да разбирате смисъла на живота, малко по друго възпитание се изисква. Не трѣба ние да се сравняваме съ хората на земята какъ живѣятъ, но трѣба да се сравняваме съ най-високите идеали. Когато единъ ангелъ види, чи грѣшилъ, иисълъ че нѣкое дѣте, което пали клѣчки посрѣдъ циганката, казва: разточителенъ човѣкъ, който послѣща тази циганка. Оненъ, който така послѣща циганка и, такава разточителност въ кръвта ще се отрази вълъ. Когато искамъ да стимулиратъ своя мисълъ, трѣба да имашъ хубави иисълъ, който заслужава да изпотребишъ енергия. По цѣлото тѣло твоята душа ще въсмесъ участие въ твоята работа, въ твоята мисълъ. Дали ти съзнаваш или несъзнавашъ въ твоето съзнание, подсъзнание, свѣрхъсъзнание, ти, чомъ живѣши всичко вътре въ тебе. Ако искамъ да бѫдешъ почтенъ човѣкъ, трѣба да имашъ уважението и почитанието на твояте поданици, всѣка клѣтка въ тебе е разумна душа. Може ти да нѣмашъ почитание на това, което живѣе въ тебе, ти онзи малка вселена, тогава какво почитание може да имашъ отъвѣнъ. Оненъ човѣкъ е силенъ, който отвѣтъ е силенъ; оненъ човѣкъ е слабъ, който отвѣтъ е слабъ. Сега павидинътъ свѣтъ иска да направи разумни хора.

Затуй именно вие вложете Любовъта. Ней-първо ти ще признамъ единъ принципъ Любовъта. Ще признаешъ итори принципъ Мъдростта. Слѣдъ туй ще признаашъ доброто. Азъ не зная да ви повѣря ли една формула или не, сега, когато една държава екинира своятъ войници, какво искатъ? Добръ ги въоружава съ пушки, съ ножове, съ панцири. Какво означаватъ тия пушки, кого засъгахъ? Щомъ се въоружатъ хората, всичките пушки ще бѫдатъ насочени нѣкъде. Да ви дамъ една формула, но какво обѣщане ще дадетъ? Една магическа формула ще ви дамъ, която ще е бѣла. Помните сега, нѣкои отъ васъ може само да ме слушате, азъ ще ви покажа тази формула тя е като едно оръжие, вие ще погледните, че каквате, това нѣщо не е заради насъ, войници не можемъ да бѫдемъ. Ози и стариятъ човѣка, като ини, казва: много хубава пумка, добръ направена, добръ излъскана съ патрони, но не съ мене, тя млади хора изисква. Но се таки онѣзи отъ васъ, които сѫ сѣмли, че погледните, че я употребите. Сега съгласни ли сте да видите формулата? Или че каквате: по добръ такова бѣла да нѣмаме. Азъ да ви кажа, нѣма да бѫдете глупави, азъ имамъ единъ пълъ възпитанъ, цѣла култура е добилъ. По тавана спрене туримъ не го яде, капана седи съ много хубаво сърце, не влиза витъръ, виждашъ го по дърветата върви, слизаша. По напрѣдъ оръхи носъше, дигаше шумъ. Сега спренето туримъ не го бута, учень е станалъ. Като не види, заминава си. Казва: стараемъ се и иже. Този плѣхъ не зная, какво разбралъ, но разбралъ нѣщо, азъ сная сандо не бута.

Вие ще катете тѣй: Богъ е Любовъ, Богъ е Мъдростъ, а азъ съмъ добръ, азъ съмъ истина. Седишъ ти казвашъ: Богъ е Любовъ, Богъ е Мъдростъ, азъ съмъ добро, азъ съмъ истина! Дойде дяволътъ на гости у тебе, казва: кой си ти ти ще му кажешъ формулата? Богъ е Любовъ, Богъ е Мъдростъ, азъ съмъ добро, азъ съмъ истина. Какво ще отговори дяволътъ: азъ съмъ зло, азъ съмъ лъжа. Веднага ще се сеновѣрѣдѣли. Щомъ дяволътъ каже, че е лъжа, вие кажете формулата. Азъ съмъ добро, доброто това е резултатъ на битнето. Това е пронина. Въ тази проява ние трѣбва да съзнаваме, че сме проявени. Усилието на Божията Любовъ и усилието на Божията Мъдростъ се проявяватъ въ насъ въ нашето добро въ нашата истина. Слѣдователно, дотолкувъ, доколкото преявяваме добро съзнаваме доброто и го проявяваме, дотолкувъ доколкото съзнаваме истината и я проявяваме възприемаме, дотолкувъ ние живѣемъ. Понеже чръзъ доброто се явява животъ въ свѣта. Доброто отваря ключа за живота. Злото и то е ключъ. Добътъ е ключъ, съ който може да отворимъ. Съ доброто вече имашъ истината. Злото въ свѣта затваря, гаси всичко и ти оставашъ въ тѣмнина. Слѣдователно всѣки човѣкъ, който не ходи въ доброто и въ истината, той е въ тѣмнина.

Задото ключът на живота е затворенъ, нъма го живътът, значи този ключъ на светлината го нъма. Който е тъмнина, за него не мислете. Сега опона, което дъщате знаятъ, вие сте минали пръвът знанието на дъщата. Било е време, когато тръбвало да ви залъгватъ. Сега туй време е минало да ви залъгватъ вече не може. Едно сонбонче, две сонбончета, три, тогава вие ще се намърите възможните на ози руски князъ, който обидилъ, оженилъ се за една бъдна мома, красива, хубава, казва: ни поцълууемся, ни поцълууемся. Най-послѣ тя каза: ехъ! Но по цълууемся, нъма пари. Но цълууемся, но тези мома каза: съ цълууки не става тази работа. Цълуунк та има синъ, като се наяде човѣкъ. Като те нахрани нѣкой човѣкъ тебе може да те цълууне, но, като не те нахранилъ, цълууката не струва. Нѣкой казва: животът е въ тебе, ти си много свѣтъ човѣкъ, ти си добъръ човѣкъ. Не ме занимай съ тия работи, то сѫ цълууки. Не не хъбъ тръбва, животъ тръбва въ мене. Азъ като седна и се наямъ, слѣдъ туй ще дойдатъ другите украсения въ животъ. Азъ ви давамъ една система. Нѣкои потатъ: какво иска да каже учителътъ? Се за любовта говори, не зная въ любовта каква сила може да има. Воля и любовъ, това сѫ нѣща синоними. Ако възле любовта, ти ще проявишъ своята воля. Дека ви приведа единъ приймъръ. Каква настойчивост има любовта. Ти, като обичашъ нѣкого! очитъти на четири ставашъ, къмъто кръдни, искашъ да го видишъ. Это той, живѣе може десетъ прѣвъ дени да минешъ, никой нито те е вѣнилъ, нито ти плаща. Върнешъ се въ къщи, пишешъ, пишешъ, послѣ пакъ минешъ, гледашъ дали писмото ще се прояви. Днесъ може да напишешъ 20 писма, скандалъ дига, казва: петь пари не давамъ, назяявамъ закона на любовта. Вие сте станали християни, че, ако не можете да правите сѫщътъ гупости въ новото учение, тогава вие сте дъца. Казвате: глупаво нѣщо е любовта. Ако ти не може да направишъ глупави работи и умни не може да направишъ, ащото всички работи сѫ направени отъ глупави работи. Ако онзи, който обича не може да пише развлечено, чувствата взиматъ надмошне любов. Най-първо чувствата взиматъ надмошне, иска да покаже, че и обича да покаже, че не иска да лъже, говори за себе си, мисълта се явява. Чомъ се увѣри, че тя го обича, тогава ке ва: друго нѣщо има въ мене, азъ зная да пиша клесиво. Първиятъ писма пише малко неспокойно, сега започва да пише много внимателно, никандъ нѣма черна точка хубаво написано изправно. А чомъ обичашъ нѣкого, пис. ото е хубаво написано, чисто, чомъ не го обичашъ, защапани точки има. Пит из: не си ли пишешъ такива писма. Хората какви писма пишатъ? Една мома, като пише, смо ли чистота на писмото може да познае, обича или не. Сега това отвѣти то е проява. Казва: лично. Не личността е изближъ.

на природата. Понеже въ всъки единъ любовенъ актъ, природата взима участие. Не считайте, че любовниятъ актъ е личенъ. Когато вие участвувате въ единъ любовенъ актъ, цѣлата природа отъ най-малкотъ и рѣбярчета до човѣка и като идете до ангелите всички те ангели и Богъ взима участие въ този любовенъ актъ. Богъ го извѣршила по единъ начинъ и вие, като не разбирате по другъ начинъ. Тогава въ тази любовь на живота, въ този любовенъ актъ, не сти вие първи, който взимате участие, който правите това. Като се влюбите вие пишете по 20 писма. Нѣкой ангелъ, като се влюби пише по 1000 писма. Той, като пише въ небето ти може да седи. Той като се влѫби въ нѣкоя душа, напушта небето иде на земята. Никой не го осъжда да идже, какво търси да обикаля. Любовна работа има тамъ ~~тамъ~~ ега ще кажете: любовни работи. Не любовните работи на хората. Когато единъ ангелъ се влюби, карва на своята възлюбленка: азъ бих да дойде на земята, или ти ще дойдеш при мене. Тогава следъ дълго време него възлюбленка карва: азъ ще дойде при тебе, заминава си. Всъки, които умира се се с влюбили, се вѣрвате на тия умрѣлите, че сѫ умрѣли. Тъ сѫ се влюбили, тъ не говорятъ истината. Всъки умрѣлъ се е влюбилъ и ужъ по работа заминава. Нѣкой пътъ ония хора, които се раждатъ се сѫ ангели, които сѫ се влюбили. Ангелътъ иска да идже на земята. Това сѫ символи, не е лошата страна, хубавата, мощната страна. Природата въ всички свои пройви взима участие. Всъко нѣщо, което идне направимъ, ако туриаме отрицателно качество, че какво може да бѫде. Ако дойде любовта твой да имашъ една свещена мисълъ, не да се наречашъ това онова, така не се говори, това сѫ кисели чувства въ тебѣ. Ти като произнесеш думата Любов, всичкиятъ ти товаръ, твоите мисли да се кахнатъ и ти да останеш като дѣти новородено, тогава запѣе една пѣсень твой като ангелътъ обичатъ да пѣятъ. Защо плаче онова дѣте. Ози ангелъ ю що заплакватъ защо плаче той? Защо плачатъ ангелътъ? азъто ангелътъ, като дойдатъ на земята, не камиратъ тези, които обичатъ, но камиратъ слуги на нѣщо да покриватъ възлюблената, камири найката, тя го вземе, увие го съ единъ ловой, свръзви го, робъ стане. Той, които имаше крила свободно да хвѣрка, увиватъ го, той извѣднажъ отъ голѣмъ скръбъ, започва да плаче, казва: вада. Той се обрѣда къмъ своето божество, казва: вад. Че животътъ има вътрѣшна философия. Вие разсъждавате дѣтски. Казва: влюбилъ се е. Азъ желаникъ хоратъ да си се влюбатъ, но не съмъ имену влюбени, това не е любовъ. Казва: захласнатъ. Това не е захласване. Въ захласването има идея. Ози учениятъ човѣкъ се концентрира върху една идея. Захласнатъ е светия, захласнатъ е мистикътъ.

дълбоко въ своята мисъль, захлеснатъ съ Богатиятъ човѣкъ, който печели. Хи-
ляди хора има захлеснати. Захлесването не е процесъ, то е концентриране на
човѣнката мисъль, та всички свои чувствования ние трѣба да ги изнесемъ.

Най-първо вие ставате и мислите порочно. Едно отъ най-мъжнитѣ възпитания е
да се научи човѣкъ да мисли чисто. Като речеш да числимъ чисто, че дойдат
контрастъ, че дойде цѣбото тире минало на живота ти. Ще има да се подигамъ
къмъ ~~онази~~ основна идея, че се подигашъ, докато най-послѣ
станешъ господарь, че възенъ въ живота, значи въ доброто. Тогава може да
кажешъ: Богъ е Любовъ, Богъ е Мъдростъ, ние сме добро, ние сме истината. Тога-
ва може да оперирашъ съ тази формула, ако кажешъ Формулата, усътиши, че си
добро. Писането казва: побъждавайте злото съ доброто! „Лъжата съ истината!“
Оставете Богъ да се прояви въ своята Любовъ, въ своята Мъдростъ въ васъ.
Не давайте съвѣтъ на Господа, какъ да люби. Оставете Господа въ васъ да се
прояви. Казва: какво ще стане. Но още не сме дали място на Бога да се проя-
ви въ своята любовъ. Това сега не е дългъ, то е посмѣшище. Има каше, любовна
каша отъ напаникено горчично бремъ. Яли ли сте вие горчива мамалига? Яли
ли сте, че послѣ да повръщате? Никомъ отъ васъ може да си имали опитъ. Трѣба
да се освободите най-първо отъ всички вами религиозни заблуждения. Знаешъ
ли какво значи религиозно заблуждение. Всички вие сте пълни съ религиозни
заблуждения. Да се освободите отъ всички тия религиозни заблуждения, внесе-
те новата мисъль. Между новото и старото не трѣба да правимъ компромисъ.
Старото трѣба да стане като почва. Ако искаме ние съ чашитъ стари сквада-
ния ние живѣемъ въ миналото. Любовъта не изпитва никого. Въ любовъта нѣма
желание да те изпитва какъвъ си. Христосъ далъ само едно изречение: "Отецъ
ми не съди никого". Отъ любовъта излиза всичкото изобилие. Ти, като идешъ при
извора, никой нѣма да те пита, защо взимашъ, нито ти ще питашъ: мога ли да си
взема 1000 бурета съ пода. Ти отъ извора може да напълнишъ 1000 бъчми, никой
нѣма да те пита, кѫде ще ги носишъ, нѣма да ти каже: защо взимашъ тази вода?
Но, ако идешъ въ кръчмарския дрогенъ, само десетина кила наточишъ отъ бурето
веднага че ти накатъ-кой ти има право да точишъ отъ бурето? Слѣдователно,
тамъ дѣтство става въпросъ, кой ти даде право, ние сме въ кръчмарския дрогенъ.
Тамъ никой не те пита, но става въпросъ, че съмъ наточилъ, тазъ съмъ
при извора. Чомъ съмъ съ право, а въ съмъ въ кръчмарницата, чомъ отивамъ безъ
право, азъ съмъ при извора.

Само искамъ да изясна една права мисъль. Трѣба да се научите
нѣ-правата мисъль. Нѣма нѣщо по-хубаво въ свѣта отъ правата мисъль, правото

чувство, дравата постъпка. Това е красивото. Понеже животът ни е единъ многократенъ процесъ. Вие се смущавате: азъ какъвъ съмъ? Ти, като кажешъ: азъ съмъ добро, азъ съмъ истина, тогава започва човѣкъ. ^{акво си ибъл,} оставете във вашия начинъ животъ, но кажете: този просецъ е многократенъ, туй, което върши то е вай: важното, какъвъ съмъ вършилъ, то е другъ въпросъ, каквото ще върши за бѫдаче, то е друго, оставете го. Сега доброто вътре, то е най-важното. Казва: какъвъ може да постигна? Този въпросъ, какъвъ може да постигнете, оставете не искайте да знаете. Слѣдъ като запалите вашата клѣчка въ този складъ, може да иде и животъ на хиляди хора, може и вашиятъ животъ да иде. ^{като} като запалите тази клѣчка, може и хил дни хора да се грѣятъ. Може съ вашата клѣчка да запалите слънцето. Ние съ ището постоянно го палимъ. Слънцето ангелитъ. всяка сутринъ го палятъ, ако тъй не по палъка, то не би слѣтило. Тъй го палятъ извѣнъ врѣмето и пространството. Тѣхната мисъль като се проектира, пали слънцето. Тия клѣчки са, които го палятъ. Ако тъй не искатъ, слънцето не би слѣтило. Фигуративниятъ синъль е много вѣренъ. Ако тъй прѣстане да мислятъ, ако тъй прѣстане да живѣятъ, всична слънцето, ще изгасне. Ще покажемъ ние хората, какви сме. Едно врѣне и земята свѣтеше като слънцето, но хората, като слъвока, загасиха я. И е хората угасихи земята, затова тя не грѣе. Угасна огньътъ. Отдолу има още огньъ. Прѣди всичко ние хората сме се научили да гасимъ огньъ. Ние отъ ангелитъ се отличаваме, че тъй газялъ огньъ ние го гасимъ. Ние сме, които гасимъ всичко въ себе си, и ще образуваме едно тѣло, което е черно. Ще научите на великата наука да не загасвате. Зароди се въ тебе възвишено чувство, загаси го, кажешъ: не му е врѣмето. Дойде въ тебе велика мисъль, угаси го я, не струвала, не била на врѣме. Това загаси го, онова загаси го, най-послѣ замъванъ на земята. Настанало е врѣме, когато всѣко едно чувство, всяка една мисъль, всяка една постъпка трѣбва да бѫде запалена свѣцъ, което да гори безъ да изгаря, но въ нея ще дойде животътъ. Когато този процесъ дойде, казва Писанието, свещената книга, "свѣтлинъ та на слънцето ще бѫде седемъ пъти по-свѣтла на нашата земя ние ще свѣтимъ, понеже, когато ние свѣтимъ отъ нашътъ мисли, ще се образува една аура". Тогава отъ далечно пространство ще видятъ, че земята пламнела, гори. Онѣци, които не знайтъ, че кажатъ: гори земята. Онѣси, които знаятъ, че кажатъ: умоветъ на хората на място същества, които я населяватъ съ се запалили, тъй издаватъ тази свѣтлина и я изпращатъ въ пространството. Отъ новедими срѣтъ се интируватъ за васъ до толковъ, доколкото може да издавате свѣтлина. Споредъ свѣтлината, която издавате, доколкото се интересуватъ. Но Ѹв видятъ свѣтлина, всѣки надникне, иска

да знае тази свътлина. Събрали се ~~дегзине~~ сто, 200 души гледатъ всички мисли запалени. Гледатъ, какво ви интересува. Вие мислите, че това е дътински работи. Не мислите, че прозата на вашия живот е дътинска. Когато не разбираме то е дътинско, но, когато разбираме във дънският работи има мъдрост. Единъ мудрецъ отъ пръстите ще изведи много хубави работи, ще направи цълъ единъ изворъ. Едно лъце ще държи баща си за праститъ, казва: татко искамъ да те държа. Въ разбирането има една идея. Знаете ли, защо ви е даден умътъ? ако ви е дадено сърцето, защо ви е дадена волята? ако тръбва да правите вие.

 Сега може да туришъ формулата във множествено число: Богъ е Лъсовъ, Всътъ е Мъдростъ, ние сме добро, ние сме честина. Съ тази формула, като идете при нѣкой камъкъ три дена не сте яли, какватъ формула, видите, какво ще произведе. Ако же направите единъ опитъ, втори, трети. Направете единъ опитъ да видите, какъ действува формулатата. Не очаквайте много, идете при голъмия камъкъ, какватъ формулатата и си идете. Минавате покрай нѣкой рѣка, произнесете формулатата; минавате покрай гора, произнесете формулатата; видите мечка, произнесете формулатата; видите нѣкой човѣкъ, произнесете формулатата. Какви ще бидатъ резултатите, не му дислете. Като минешъ произнеси формулатата. Защо то, когато човѣкъ търси своето лично благо, той винаги намира своето лично нещастие. Благото на човѣка е предвидено. Онзи, който те обича, той е предвидъцъ твоето благо. Ако ти търсишъ своето благо, ти търсишъ своето нещастие. Ти, ако отивашъ на гости, той е предвидъцъ. Ако ти отивашъ на гости и носишъ въ торбата своето адне, то е докачение, ако отивашъ при нѣкой князъ и носишъ тендърата въ торбата, казвашъ - не искамъ да ви правя трудъ. Не, не ти ще се облечешъ, хубаво, нищо нѣма да винишъ, той е предвидъцъ. Когато ние отиваме при Бога, нѣма да носимъ нашето правде. Значи носимъ нашето ядене. Не хубаво ще се облечешъ, каквото да дадатъ на този банкетъ, ще ядешъ. Свободни ще бидешъ, нѣма да исклишъ за именето. Договара, докато мислишъ, какво ще ядешъ, какъ ще живѣши, какъ ще съвършишъ, ние сме роби на условията. Ние сме домили на едно уговорение, единъ банкетъ. Дъто по нѣкой пътъ тръбва да работишъ, то е, че по нѣкой пътъ тръбва да спечелимъ малко пари да се облечемъ. И то е предвидено да се. Въ старо време, когато идешъ на гости, ще съблечешъ дреките си, че ти дадатъ нови. Нѣкой пътъ, като си заменишъ че ги вземешъ съ себе си, нѣкой пътъ, че ги съблечешъ. Сега единственото нѣщо е да поработишъ да се облечешъ. Яденето и именето е предвидено. Дъто мислите за него то е си вѣтъра. Като седите при баща си, мислите ли, кой ще ви храни. Баща ви

ви не е умрълъ.Ще пръвождате формите си,тади работа не върви.
Ще кажешъ:Богъ е Любовъ,Богъ е Мъдростъ,азъ съмъ добро,азъ съмъ Истина.
Не искамъ да ви приведа единъ приимъръ.Една формула,която тръбва да проин-
изнасяте съ всичкото почитание.По-хубаво формула отъ тази няма да намърчи-
те за сегашния животъ.Като оржие ще я държите.Ако държите оржинето чисто
съ него много рамоти може да направите,ако държите оржинето зараждясало,
ще ви взематъ оржинето,никой другъ ще го употреби и вие да ходите безъ ор-
оржине,безъ свобода.Защото дотолковъ,доколкото човѣкъ е въоръженъ,дотол-
ковъ,той е свободенъ.Онзи,който има Бога за Любовъ и за Мъдростъ и себе съ
си за добри и истина,той е свободенъ новъкъ.То е свобода.Който така не съ-
зира,той не е свободенъ .Това е учението,което се проповѣдва:свободни да
бъдемъ!Сега мисъни отъ васъ има да се борите.

БОГЪ Е ЛЮБОВЪ БОГЪ Е МЪДРОСТЬ ,А НИЕ СМЕ ДОВРОБИИ СМЕ ИСТИНА